

Még több Adria!

PUBLICISZTIKA - ELSŐ OLDAL - LXIV. évfolyam, 35. szám, 2020. augusztus 28.

A sztori azzal kezdődött, hogy Szijjártó Péternek, a magyar állítólagos diplomácia állítólagos vezetőjének négy napon át nem volt véleménye a belarusz helyzetről. Európában csak neki okozott fejtörést ez a feladvány: a nép ún. választáson megpróbál szabadulni diktátorától, akiből elege lett, a diktátor a látszatra sem ügyelve igyekszik elcsalni az eredményt, a nép kitódul az utcára. A diktátor terrorral válaszol, s a fő ellenzéki jelöltet kikergeti az országból, de most már ez sem elég. Szijjártó azonban napokon át nem volt képes rájönni, mit történik.

Mentségére szólhatna, hogy Európában vagyunk, ahol két szabály ütközik: egyrészt illik kiállni, legalább szavakban, bizonyos értékek, például a demokrácia és a szabadságjogok mellett; másrészt kulturált kormány nem avatkozik a másik belügyeibe, és különben is, jobb a békesség. De nem szól a mentségére. Mert ami Európában profi külpolitikusnak rutinfeladat - éreztetni, hogy ki mellett állunk, ki a rossz ember, miközben mondani valami csillapítót arról, hogy békésen kell megállapodásra jutni -, az Magyarországon nem megy. A plurális demokrácia ugyanis nálunk a legjobb esetben egzotikum, a magyar lélektől idegen, a szabadságjogok kit érdekelnek; a beavatkozás pedig csak akkor rossz, ha Nyugat avatkozik a mi ügyeinkbe. (Szijjártó belaruszügyi tétovaságával éles ellentétben állt az a gyors reflex, amivel viszont felvijjogott a német külügyi államtitkár önkritikus, de a magyarországi antiszemitizmust is említő interjúrészletére.)